

[Madsen-Mygdal.]

paa 113 Mill. Kr. — det kan godt være, at det effektivt ikke er slet saa stort et Beløb, det ærede Medlem nævnte Tallet 108 Millioner, det skal jeg ikke diskutere —, om Eksportkreditter paa op til 70 Millioner, Stats-Laane-fonden 72 Millioner og Laanekassen i Sønderjylland 15 Millioner — alt sammen gode Formaal, gode Hjelpeforanstaltninger under kritiske Forhold, men alt sammen forbundet med stor Risiko —, naar der har været Tale om alt dette, har ingen fundet gaa, at de Penge skulde tilvejebringes gennem Paalæg af nye Skatter, det har altid været anerkendt, at de skulde tilvejebringes gennem Udstedelse af Statsobligationer eller Optagelse af Statslaan paa anden Maade, og naar Tabene saa til sin Tid forelaa, maatte der skabes Dækning.

Den Fremgangsmaade har altid været brugt tidligere. Men nu, hvor der er Tale om at stille 20 Mill. Kr. til Raadighed for at hjælpe de Landmænd, der ikke kan betale Renter og Afdrag i Terminen, skal der pludselig skaffes Dækning. Det er ejendommeligt. Jeg tillader mig at pege paa dette ejendommelige Forhold, det forekommer mig ikke, at jeg har hørt ærede Talere give nogen som helst Begrundelse for, hvorfor der nu pludselig skal anlægges et helt nyt Syn.

Det ærede Medlem Hr. Fibiger rettede det Spørgsmaal til mig, om Venstres Forslag gjorde Landbruget rentabelt. Jeg maa udtale min største Forbavselse over, at en Landmand her i Tinget kan stille et saadant Spørgsmaal, jeg tror, det ærede Medlem selv maa kunne besvare det Spørgsmaal; tror det ærede Medlem, at den nu vedtagne Kriselov gør Landbruget rentabelt? (*Fibiger*: Nej!). Har vi nogen Sinde antydning, at Landbruget var gjort rentabelt, fordi man vedtog denne Akkordlov med de Ændringsforslag, vi har stillet? Vi har altid sagt: Dette er en ekstraordinær Foranstaltning, der tilsigter at skabe det Værn om Hjemmene, som er nødvendigt, hvis de ikke skal bryde sammen; men selve Krisen er den samme, Landbrugets Rentabilitet er ikke tilvejebragt derigennem.

Derfor har vi ogsaa stillet andre Forslag, og det ærede Medlem og hans Partifæller og de andre Partier kender disse Forslag, for de har personligt nedstemt dem her i Salen, Forslag, der i hvert Tilfælde tilsigter at øge Landbrugets Rentabilitet, først og fremmest gennem en Nedsættelse af de urimeligt tyngende kommunale Ejendomsskatter, men i øvrigt Forslag, der tager

Sigte paa at lette Skattebyrderne i det hele taget for det nødstedte Erhvervsliv og ganske særlig for Landbruget. Det er min bestemte Opfattelse, at hvis vi herinde paa Rigsdagen virkelig vil støtte Erhvervslivet, saa sker det derigennem, at man letter de Byrder, som det er os, der lægger paa Erhvervslivet, og ikke derigennem, at vi stiller os an og deler Penge ud og tror, at man i det lange Løb kan redde Erhvervslivet gennem en saadan Uddeling af Understøttelser samtidig med, at Byrderne stiger mere og mere. Det er et saadant Forslag, vi har fremsat, og vi tillader os at mene, at hvis Forslaget ikke var stemt ned, saa laa der i det en virkelig, varig Forøgelse af Landbrugets Rentabilitet.

Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen spurgte mig, om der kunde blive Tale om Laan til mere end en Termins Renter. Der staar i Ændringsforslaget, hvor meget der kan blive Tale om. Der staar:

„Hvor Udlæg er begæret i Anledning af forfaldne Renter og Afdrag.“ — og saa kommer der senere —

„skal Udvalget være bemyndiget til at bevilge Laan af Erhvervenes Laanefond til Betaling af Renter og Afdrag, naar det skønner, at et saadant Laan er nødvendigt til Afværgelse af Tvangsauktionen.“

Der er altsaa ikke Tale om, at en Landmand laver et Udlæg — jeg tror nu i det hele taget, at det bliver meget faa, og meget mærkelige, Landmænd, der ønsker at lave Udlæg; er der noget, Landmanden ønsker at undgaa længst muligt, er det dette at faa Udlæg i Ejendommen —, men skulde en Landmand prøve paa at lave Udlæg, som det ærede Medlem udtrykte sig, saa er det Udvalgets Pligt at skønne over, hvorvidt et Laan er nødvendigt til Afværgelse af Tvangsauktion og kun med det ene Formaal at afværge Tvangsauktion; det er den eneste Opgave, som dette Laan har. I de Tilfælde, hvor Udvalget skønner, at en Mand kan faa Henstand eller skaffe sig Laan ad privat Vej, eller at han paa anden Maade kan klare det, er Udvalget baade berettiget og forpligtet til at sige nej, saa er det ikke nødvendigt, at der gives Laan af Staten.

Men Begrænsningen for dette Laan er ikke en eller to Terminer efter Forslagets Ordlyd, men det er 2 pCt. af Ejendomsskyldværdien plus 200 Kr., dog ikke udover 2 000 Kr. i noget Tilfælde; og det ærede Medlem vil forstaa, at naar den paagældende Mand skylder mere end Ejendomsskyldværdien, saa vil 2 pCt. af Ejendomsskyldværdien ikke være nok til at dække blot